

17. juni 1998

110121

Kåre Willoch
Blokkaveien 6 b
0282 Oslo

Kjære Kåre Willoch!

Jeg var frontkjemper i unge år, og det er grunnen til at jeg den siste tiden har vært abonnent på «Folk og Land». Her finner jeg, til min forbauselse at du skal ha gått inn for «tyskerungene» ved noen anledning. Ikke bare forbauser det meg, men det gleder meg naturligvis også. Jeg antar at det ikke er så få som deler din oppfatning. Særlig nettopp blant samfunnets «spisser» har jeg i det senere merket meg at vi har en del venner vi ikke visste om - både vi frontkjemper, de dømte Røde Kors-søstrene, og ikke minst tyskerungene.

Selv er jeg på en måte engasjert i alle tre kategoriene, idet min kones beste venninne er Røde Kors-søster fra den tiden, og min kone, i hennes første ekteskap, var gift med en tysk soldat, som hun fikk en datter med.

Min kone dro til Tyskland i 1943, og bodde hos sin svigerfamilie i Berlin. Hennes mann falt i Holland i oktober 1944, men hun ble boende med sin datter hos sin tyske svigermor til godt ut i 1945. Hun hører derfor til dem som opplevet den sovjetiske innmarsj i Berlin. Ingen stor fornøyelse!

TIME (22.02.93) sier om den tiden: «In 1945, Soviet soldiers raped 2 million German women as a massive payback for everything the Nazis had done to Russia» Og Solzhenitsyn (som var med Den Røde Arme i Preussen) refereres i samme forbindelse med: «All of us knew very well that if the girls were German, they could be raped, and then shot. That was almost a combat distinction»

På den annen side reddet hun seg fra den aller verste tiden som «tyskerhore» her i Norge. Etterhvert fant hun seg ganske godt tilrette i Norge, og forholdene ble etterhvert langt bedre for henne enn de er idag.

Da barnet var 16 år, ble hun min egen stedatter, og har fra da og til idag vært meg en stor glede. Hun forteller nødig fra sin barndom. det har hele tiden liksom vært hennes egen hemmelighet, noe som det ikke skulle snakkes om - ikke engang til de nærmeste. Allikevel kan en forstå at hun slett ikke har vært av de uheldigste.

Etterhvert ble hun gift med en av landets kjendiser, og kom til å omgås med de aller høyeste kretser. Hennes tyske opprinnelse blir det aldri snakket om. Hun er et usedvanlig sjarmerende menneske, og de mange som sikkert kjenner hennes dystre fortid har øyensynlig så mye anstendighet at de ikke legger henne sten til byrden.

Dessverre har ikke alle vært like heldige. Som du sikkert kjenner til, har de et tidsskrift. «Røtter», hvor en får en anelse om forholdene. En venninne, en dame i Berlin, som selv var gift med, og har tre barn med, en tysker, har viet store deler av sitt

liv til å hjelpe til å finne faren til mange av disse barna. Hva hun kan fortelle er heller ikke lystelig.

Mitt eget forhold er i denne forbindelse av mindre betydning, og betrakt gjerne det etterkommende som en parentes: Etterhvert som årene går, blir jeg mer og mer bitter. Å sitte bak lås og slå i tre lange ungdomsår med fangevoktere som lynte av fiendtlighet, var ingen glede. Men dommen for foræderi fant og finner jeg dypt sårende.

Professor Johs. Andenæs er i sin utmerkede bok: «Det vanskelige oppgjøret» inne på at vi i det hele tatt kanskje ikke burde vært tiltalt etter § 86, men derimot etter § 98. For rebeller, det var vi jo. det står ikke til å nekte. Og begrepet «demokrati» hadde like liten betydning for oss som det hadde for de fleste politikere fra Arbeiderpartiet i 30-årene. (Om du ikke kjenner sitater som bekrefter dette, kan du få dem av meg.) Det var nå heller ikke jussen, men noe som het folkemeningen som dømte oss. Tillat meg et par sitater:

I 1760 skrev slavehandleren Ludewig Ferdinand Rømer:

«Vi have iblandt disse Nationer sett Slaver som man knap kunde kalle Mennsker; de have særdeles Vildt Vesen hos seg, en Physionomic som en Tiger og lige saadanne Tænder i Munden.»

I juni 1945 kunne vi i Morgenbladets kronikk lese:

«Forleden hadde jeg anledning til å inspisere en større gruppe frontkjempere som var internert i Ila fengsel. Det var som å skue inn i en gruppe av fortidsmennesker, deres skumle blikk og ofte misformede ansikter og dysplastiske kroppstyper minnet om Lombrosos «forbrytermenneske»

Dette siste ble uttalt av vår dengang største spesialist i menneskesjelen, psykiateren professor dr. med Gabriel Langfeldt. At Langfeldt var svært naiv kan tjene som en forklaring. Men hans mening hadde betydning ute blant det på forhånd hjernevaskede norske folk. Også dommerne leste hans «diagnose».

I Andenæs' før nevnte meget leseverdige bok er jo også «tyskerhorene» tatt med.

La meg så tilslutt takke deg for din tålmodighet med å lese mine springende tanker til endes.

Med vennlig hilsen

Odd Brunsvik
Odd Brunsvik